

Pohod na Säuleck

Člani PD Polet iz Šentruperta in nekaj drugih planincev smo 22. in 23. avgust namenili pohodu na Säuleck, 3086 metrov visok vrh v Visokih Turah. Območje Narodnega parka Visoke Ture se razprostira okrog Velikega Kleka in Paterce v zvezni deželi Koroški.

Pot v začetku ni bila najbolj vzpodbudna, saj je bila vremenska napoved za Visoke Ture slaba. Na pot smo se zato odpravili popoldne. Vremenarji se res niso zmotili in že pred ciljem, določenim za začetek vzpona, smo doživeli pranje avtobusa. Kljub vsemu se nismo dali motiti. Po krajšem čakanju smo se oblekli, obuli, opremili z vetrovkami, palerinami, dežniki ter se odpravili na pot. Kakšno uro nas je namakalo, kar naenkrat pa nas je presenetilo sonce, ki je kaj kmalu osušilo vse, kar je bilo mokro.

Po poti, po kateri smo hodili, je urejena tematska pot z oznakami, ki nas opozarja na naravne značilnosti izoblikovane ledeniške doline Dösenertal. Napisi nas opozarjajo na naslednje: pot – vonjati; naravne značilnosti – gledati; spremembe naravne klime – poslušati; večna zmrzal – ukrepati/čutiti; ledenik Block – okusiti.

Prvi dan je bil naš cilj kočja Artur von Schmidt haus, ki leži na višini 2281 metrov ob Dösenerskem jezeru. Pot ni bila zahtevna in še pred mrakom smo prispeli. V koči smo uredili osnovne stvari, se razporedili za spanje in uživali v večernem vzdušju v koči. Zunaj se je krepko ohladilo, saj je pihal močan veter, po nebu so se še vedno podili črni oblaki. Ob večerji in pivu je čas hitro minil. Drug za drugim smo se podali v postelje.

Zjutraj ni bilo ne duha ne sluha o mrzlem vremenu. Že zgodaj zjutraj je sonce posijalo in razsvetlilo območje, do koder je segal pogled. Po kavi ali čaju smo začeli z drugim delom vzpona na vrh.

Skupina šestih se je odločila za vzpon po plezalni poti. Po skupni uri hoje se je skupina odpravila v steno, vsi ostali pa po kamnitem pobočju do vrha.

Na vrhu je bilo prekrasno, saj je sobotni dež opral vse, kar bi lahko motilo pogled. Razgled je bil enkratno, saj smo občudovali Montaž in Triglav, Dolomite, Grossglockner, Ankogel ... Dve uri smo uživali v sončenju in prelepem razgledu. Po dveh urah so začeli prihajati naši plezalci, utrujeni, a srečni in zadovoljni ob svojem podvigu, ki ni bil mačji kašelj. Skupinska slika na vrhu sodi v železni repertoar društva. Sledil je še krst vseh, ki so bili prvič čez 3000 metrov.

Spust do kočje smo opravili po drugi strani, ki je namenila še več skalovja. Po krajšem počitku smo se spustili v dolino, kjer nas je pričakoval šofer z avtobusom.

Polni lepih vtisov smo se vrnili domov.

Marija